

KRZYSZTOF BONK

ŚWIETLANY MROK

piąta
z dziewięciu

Krzysztof Bonk

ŚWIETLANY MROK

TOM V

PIĄTA Z DZIEWIĘCIU

CZEŚĆ VII i VIII

© Copyright by Krzysztof Bonk

Projekt okładki: Marta Frąckowiak

ISBN wydania elektronicznego: 978-83-7859-858-9

Wydawnictwo: self-publishing

e-wydanie pierwsze 2017

Kontakt: bookbonk@gmail.com

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości
bez zgody wydawcy zabronione

PIĄTA Z DZIEWIĘCIU

CZEŚĆ VII

I. WIERNA SŁUŻKA ARABEL

Świadomość powróciła. Najpierw zmysły wychwyciły łagodne kołysanie. Następnie do uszu dziewczyny doszedł miarowy stukot, zdawało się, końskich kopyt. Rozchodzący się wokół zapach, przywodził na myśl kwitnące łąki. W końcu Gisha otworzyła oczy.

Zorientowała się, że leży na końskim grzbiecie przewieszona przez siodło. Nie miała skrępowanych rąk ani nóg.

Usiadła i wbiła wzrok w jadącą z boku kobietę. Uśmiechnęła się łagodnie, gdy zobaczyła w jej osobie swoją służkę. Raptem bardzo spoważniała, wspomniawszy ostatnią scenę rozegraną z udziałem pokojówki.

– Jak śmiałaś...? – powiedziała do niej z dworską manierą Gisha. Kobieta spojrzała na nią i swobodnie puściła do niej oko. – To jakieś kpiny? – zapytała wyniośle dziewczyna i nawróciła konia.

– Zostań ze mną. Ze swoją wierną służką, Arabel – usłyszała dźwięczny, kobiecy głos.

– A to niby czemu? – rzuciła przez ramię.

– Stałam się dla ciebie, jak powietrze. Nie możesz mnie opuścić, moja pani.

– Nie wiem, co w ciebie wstąpiło ani, co robisz. Ja wracam do obozu i tobie radzę, a właściwie nakazuję ci uczynić to samo. Tam się z tobą rozmówię. – Dziewczyna pogalopowała co sił w stronę przeciwną od dotychczasowej. Szybko jednak

wróciła. Do tego z wytrzeszczonymi oczyma i gwałtownie oddychając.

– Zatem lekcję posłuszeństwa mamy już za sobą – oświadczyła pogodnie Arabel.

– Posługujesz się... magią... – wydusiła się z siebie, powoli dochodząca do siebie Gisha.

– Słuszne spostrzeżenie. Magia jest na mojej służbie, podobnie, jak teraz i ty, moja pani.

– Ale to ty jesteś moją służką... – Dziewczyna spojrzała na Arabel z wyrzutem. Ta wzruszyła obojętnie ramionami i rzekła:

– Raz ty służysz innym, a raz oni służą tobie. Takie jest życie i nie ma co się obruzać, przyzwyczajaj się.

– Otóż nie, nie zamierzam się przyzwyczajać – powiedziała dumnie dziewczyna. – Jestem po części emanacją Bogini Mroku i dobrze wiesz, co się z tobą stanie, kiedy wpadnę w gniew. – Zaciśnęła dłonie w pięści.

– Zapewniam, że będziesz potulna jak baranek, jak... pu-chata owieczka...

– Czyżby?

– Ano tak. – Arabel, jakby od niechcenia wskazała na liczne sakwy przytroczone do swego siodła

– Magia... – zawyrokowała zrezygnowanym głosem Gisha i całkiem uszło z niej powietrze.

– Tak. Nie wzbudzisz w sobie gniewu, postarałam się o to.

– Zatem... Dlaczego mnie porwałeś? Zaraz... Zanim straciłam przytomność wspominałeś coś o najwyższych kapłanach...

– Słuszna uwaga. Wynajął mnie Zakon Światła.

– Ach... To mnie akurat nie dziwi. – Dziewczyna przypomniała sobie ostatnie, dramatyczne spotkanie z najwyższymi kapłankami i zaraz się poprawiła. – To znaczy nie dziwi mnie to, że święte siostry pragną mnie pojmać. Lecz jestem wstrząśnięta tym, że ty... że właśnie ty bierzesz w tym niecnym procederze udział. Sądziłam... – Gisha zawiesiła głos i rzewnie dodała: – Myślałam, iż coś nas łączy, coś więcej...

– Wspólne interesy, moja pani, wspólne interesy – oznajmiła słodko Arabel. – Początkowo byłaś główną beneficjentką naszego układu, gdy usługiwałam ci i zaspokajałam cię w łóżu. Teraz natomiast role się odwróciły. Obecnie to ja bardziej skorzystam na twojej osobie.

– Interesy... – Dziewczyna się zamyśliła, po czym złożyła ofertę: – Niewątpliwie jestem w stanie przelicytować najwyższe kapłanki. Uwolnij mnie, a w zamian za to uczynię cię szlachcianką i nadam ci wiele ziem, obsypię irium. Do końca swoich cykli snu będziesz opływała w luksusy. Co ty na to?

– Wystarczy mi moja siostra – wypaliła Arabel i z przepięknym uśmiechem spojrzała w niebo niemal w same jaśniejące promienie słońca.

– Siostra...? – Krzywiąc się, Gisha z trudem wycisnęła z siebie to słowo. Niestety wspomniana osoba była jedną z nielicznych rzeczy, jakiej zapewne nie była w stanie ofiarować. I okazało się to prawdą.

– Zakonniczki uwięziły moją siostrę i zawarłam z nimi układ, że dokonamy wymiany. Twoja osoba, za moją siostrę – padło wyjaśnienie.

– Mam smoka... – zagaiła nieśmiało Gisha. – Mogłabym polecieć na nim do Kryształowej Świątyni i wymusić szan-

tażem uwolnienie twojej siostry...

– To możliwe – zgodziła się kobieta. Na co dziewczyna się uśmiechnęła i w przypiływie pewności siebie postanowiła iść za ciosem:

– Do tego moja oferta awansowania cię na szlachciankę pozostaje aktualna. Także całą twoją rodzinę mogę uczynić dobrze sytuowaną.

– To niezwykle szczodre z twojej strony, moja pani.

– A więc się zgadzasz. – Gisha w zachwycie złożyła dłonie na piersi.

– Wykluczone.

– Ale... – nie mogła uwierzyć w odrzucenie oferty.

– Istnieje także inna ewentualność – oświadczyła Arabel.

– Mianowicie taka, że każesz mnie pożreć swojemu smokowi i zapomnisz o kłopotliwej sprawie.

– Nie zrobiłabym tego, daję słowo – zaklinała się Gisha.

– Gdyby ten świat był zbudowany na słowach danych drugiej osobie, już dawno obróciłby się w gruzy. – Kobieta ponownie puściła do dziewczyny oko. Ta odezwała się z pre-tensją:

– Ale zakonniczkom postanowiłaś zaufać...

– Komuś trzeba zaufać, a najwyższe kapłanki mają całkiem dobrą reputację.

– Zaiste wspaniała, porywając ci siostrę...

– Moja siostra jest złodziejką oraz morderczynią i w zasadzie zasługuje na to, aby ponieść karę, stając się świetlistą varekai. No ale... to w końcu moja siostra, prawda? – Arabel zaszczyciła więzioną dziewczynę łagodnym spojrzeniem błękitnych oczu, po czym poprawiła swoje złote loki i opro-

mieniła śliczną twarz jeszcze piękniejszym uśmiechem, co zwykle. Spoglądająca na nią Gisha, spróbowała uderzyć jeszcze w sentymentalną nutę:

– Było nam razem tak dobrze, tak dobrze... Wiesz, prawie się w tobie zakochałam, wspominałam ci o tym... Właściwie to... Kocham cię!

– Jeżeli zechcesz dotrzymać mi towarzystwa na moim posłaniu w porze przeznaczanej na sen, nic nie stoi na przeszkodzie – zaszczebiotała ucieszenie Arabel.

– A potem puścisz mnie wolno...?

– Nie ma mowy.

– Więc chyba właśnie straciłam ochotę...

– Daj znać, jak zmienisz zdanie, moja pani.

Gisha zaczęła powoli tracić nadzieję, iż dane jej będzie odzyskać wolność. Rozejrzała się smętnie po bezkresnej równinie pełnej dojrzewających zbóż i jęknęła:

– Ten świat... Miałam go zjednoczyć, miałam odtworzyć Zjednoczone Królestwo Światła i Mroku. Zapanowałby prawdziwy pokój. I ty... ty mi to uniemożliwisz, tak wielką rzecz...

– Wszystko co zostanie odtworzone i tak ponownie obróci się w pył. Nie miej złudzeń, moja pani – oświadczyła niemal radośnie Arabel.

Gisha ciężko westchnęła. Naraz przypomniła jej się stoczona niedawno bitwa. To, jak sama przeistoczyła się w żadne śmierci i zniszczenia demoniczne monstrum. Wspomniała także niezmierny ocean trupów po walce i wcześniej Kimriego wyznającego miłość Wironowi. Wreszcie w wyobraźni objawił się jej sam młodzieniec z rodu Witarion,

którego chciała się pozbyć w białych rękawiczkach, stawiając go na pierwszej linii frontu z zardzewiałą piką w dłoniach. Poczula się naprawdę źle.

– Nie chcę... – burknęła w reakcji na wyciągniętą ku niej dłoń kobiety, w której trzymała kawałek chleba z miodem.

– A powinnaś, moja pani, powinnaś – usłyszała w odpowiedzi.

– Niby czemu?

– Nie możesz myśleć tylko o sobie.

– Nie myślę tylko o sobie... – Gisha znowu wspomniała bliskie jej osoby.

– Więc jedz. – Kobieta zachęcająco potrząsnęła chlebem aż skapnęła z niego kropla słodkiej, bursztynowej polewy.

– Nie mam apetytu...

– Niedługo będziesz miała i to za dwoje.

– Co przez to rozumiesz...? – Gisha spojrzała niepewnie na Arabel.

– Kiedy byłaś nieprzytomna sprawdziłam ci puls, pani.

– I co...?

– W twoim łonie niedawno poczęło się dziecko. I zdaje się wiem nawet, kto jest szczęśliwym ojcem.

Spis treści

PIĄTA Z DZIEWIĘCIU	CZĘŚĆ VII	4
I. WIERNA SŁUŻKA ARABEL		5
II. W NIEBIAŃSKIEJ JASKINI		11
III. SMACZNEGO		18
IV. WIĘŹNIARKA ZAKONU		23
V. MROCZNE PRZEMYŚLENIA		34
VI. ŚWIĘTE WODY		36
VII. NIESPODZIANKI W MROKU		42
VIII. SŁOWO		50
IX. MROCZNE POTYCZKI		57
X. RACJA STANU CZY GŁOS SERCA		60
XI. PO DRUGIEJ STRONIE		67
EPILOG		75
PIĄTA Z DZIEWIĘCIU	CZĘŚĆ VIII	77
I. SŁODKIE ULTIMATUM		79
II. GŁOWA		88
III. NAPRZECIW SIEBIE		93
IV. BRZEMIEŃ PRZEZNACZENIA		97
V. INNE ŚWIATY IZAGARD		107
VI. NARADA		111
VII. PRZEMIANA		132
EPILOG		138